

Kopriva Nikolett

GAZ KŐ VÍZ

azt mondják, a sivatag először a nőben
jelent meg. minden reggel kirázta hálóingé-
ből a Napot.

a férfi festményeit halvány lepel fedte
el. kirepültek belőlük az énekes-
madarak.

valaki megfulladt. amikor fölboncolták,
homok-
szemcséket találtak a torkában.

visszatükröződött az ablakokban.
az országot szegélyező rózsákat
lenyelték a vándorsólymok.

házbba zárkoztunk. behúztuk függönyeinket.
álmainkban sárga félho-
mályban botorkáltunk.

ismeretlen országok isteneinek emeltünk
szentélyt. bőrünkre kér-
get kötött a Nap –

minden reggel kiráztuk hálóingünkből
sugarait, kiköptük a homokot. oly-
kor hallottuk a föld alatt morajló

folyót. azt mondják, amikor eltűnt a felszínről,
a hínárok karjai nagyra nőttek, megfojtottak egy
eltévedt énekesmadarat.

aki nem tudta megszokni az új éghaj-
latot, elporladt,

vándorsólymok szórták szét já-
ratlan utakon.

föld szívott magába.
gaz, kő, víz lettünk.

díszkertekbe, vázába kerül-
tünk, zsebek mélyére, körmök alá,

kancsókkal mertek ki rej-
tett forrásokból.

levelek, bogarak, halak
szemén át néztük
gyermekeinket.

végül kidobtak min-
ket, kiráztak ruháikból, kiköp-

tek fogaik közül, lenyeltek, hogy
szomjukat csillapítsák.

föld szívott magába,

lettünk
gaz kő víz